

FORA TRANSVESTITS DE L'OEST

«Aquesta dura vida de carrer»

José María Fernández del Rio, president de l'Associació de Veïns de Baró de Càncer, no vol transvestits en el seu barri. Segons ell, fan augmentar la delinqüència i la inseguretat. «¿Què sabrà ell què és treballar de les onze de la nit a les sis de la matinada?». Comenten Margaret i Tina.

A. Robles

És de matinada, però encara no és l'hora en la qual el desig crema i el cos crida l'absència de plaer. Això explica la poca concurrència del carrer. Som a València. Avinguda de l'Oest, sense salons i quasi buida de *cow-boys*. Els que passen, refugiats en la seguretat i l'estatus moral dels seus cotxes, redueixen la velocitat dels vehicles i, apropant-se a la vorera —frontera de l'ordre i del goig que no s'atreveix a

cridar el seu nom— demanen preus als transvestits i els transexuals que treballen a la zona.

No sabem si voldran parlar i suposem el seu nerviosisme després que el president de l'Associació de Veïns de Baró de Càncer declarara que no volia transvestits a la zona. El fotògraf que m'acompanya camina recelós, cansat del dia i intranquil perquè a la cantonada l'espera una amiga. Estem trepitjant un terreny que durant el dia és de tots i que, a la nit, es converteix en un vedat privat d'uns pocs. Potser ha es-

tat això la causa que ha motivat ja un crit d'alarma.

—Nena, van a per tu...

—Hola... Em diuen Teresa, tinc 28 anys i sóc d'Extremadura, *morenasso*...

—¿I a mi no em demanes el nom? Sóc Tina. ¿De fora? De Sevilla. ¿No veus la gràcia que tinc?

—Volem parlar amb vosaltres.

—¿No sereu del *Levante*? Perquè, a mi, els del *Levante* em tenen farta. ¿Per què? ¿Per què ha de ser? Doncs perquè han publicat una notícia on

«Merda, un sou de merda, per a una professió de merda».

erectes que tant els ha costat i que encara els costa mantenir.

—Això és fàcil d'aconseguir. Només cal hormonar-se. A mi, la silicona no m'agrada i requereix operació. Hem de punxar-nos cada quinze dies. Si no, els pits baixen... Les hormones no produeixen cap tipus d'anomalia. Al contrari, ens posa bellíssimes. Et canvien la mirada, inclús. Fixa't en els meus ulls. ¿No els veus divins? ¡Ha, ha, ha! Bé, sí tenim un problema, i és que el sexe s'adorm un poc, però el del cap agafa més poderio.

—¿Llavors, de cirurgia, res de res?

—Jo sí. Estic operada d'ací... o siga...

—¿De pits?

—De figa, parlant vulgarment. Sí, sóc transexual. Em vaig operar a Barcelona. Em costà un milió cent mil pessetes. Vaig estar lluitant, per això, deu anys. Ara no, ara el que vull és compra-me un Opel Corsa per anar ràpida a tots els llocs. Això, si ens deixen treballar els quatre *jilipollas* que no tenen altra cosa a fer i que vénen a humiliar-nos. ¿Que qui són? ¿Qui ha de ser? Quatre *mangantes* que vénen per ací a amargar-nos la vida i a no deixar-nos treballar.

Miracle. El negoci s'acaba de produir. Un transvestit ros, amb faldilla i jaqueta vaqueres ha fet una transacció ràpida i acaba de muntar en un cotxe amb un xic jove i bo. Quan passa al costat nostre, trau el cap i Margaret i Tina li desitgen «sort i un bon polvo».

—No, no ens n'anem amb qualsevol al llit. A mi, m'ha d'agradar i, si m'agrada molt, em poso com una moto. Què he de fer-hi, si és que els homes em tornen boja. Trobar un lloc per estar no és difícil: el mateix cotxe del client o a una pensió. Dos mil i el llit, com diu la meua amiga FM. En acabar la nit, solem retirar-nos amb cinc mil o sis mil pessetes. Merda, un sou de merda, per a una professió de merda.

—¿Heu intentat treballar en l'espectacle?

—Ui, ¡i tant! Però, ¿qui vol pagar 3.000 pessetes per a tenir-nos pintades com a lloros des de les nou de la nit fins a les quatre de la matinada...? I, la veritat, nosaltres, com a espectacle, estem molt bé. No sé com no ens porten a la televisió, en lloc d'entrevistar tots els dies tanta burra com ix.

Jo, abans, treballava d'ATS. Abans de ser transvestit, vull dir. Sí, ací n'hi ha moltes amb títol. Hi ha una mecànica, diverses auxiliars administratives. Hi

diuen que tres transvestits n'han mort un altre per una sabata. I no, això és mentida, clar. ¿Què sabran ells? ¡So asquerosos!, que no tenen un altre nom. ¿Vingueren ací per saber-ho? No, veritat, doncs, que no ho publiquen. Perquè, escolta, un dia diran que som nosaltres les que posem bombes en Telefónica, i no, això no, que són les de Terra Lliure.

—*Alguna gent del barri comenta que, amb vosaltres, han arribat els problemes.*

—Però, si això és mentida. Mira, l'altre dia unes malíssimes volien obrir la cafeteria Oest. Doncs, nosaltres vam cridar la policia de moment. Ahir, a la nit, uns gamberros volien obrir la tenda aquesta de roba. Doncs igual, vam trucar a la policia immediatament.

—Sí, allò que fem és evitar males històries.

—*Volen que marxeu del barri.*

—Els que diguen això que vinguen ací i que ens ho diguen a la cara. Pe-

rò, ¿què volen? Hem de viure i hem de menjar. I això que fem no molesta ningú. No som *bultos*, ni dones ambulants, que per a això ja va bé amb el circ de l'Angel Cristo. Clar que això ens passa perquè sempre callem, perquè som idiotes. Aconseguiren que ens anàrem del carrer de la Pau, i ara volen que marxem d'ací. ¿Saps què et dic? Som persones i, per les nostres circumstàncies, ens veiem obligats a treballar en açò. Però som persones.

Mira, que el Felipe González ens busque un bon saló i treballem amb ell a tant per cent. Jo estic disposada a posar-hi el meu cos, que està d'escàndol, nit darrere nit, però, a canvi, vull un sou mensual.

El rellojge de l'ajuntament toca dos quarts de tres. Margaret i Tina, els transvestits que parlen amb nosaltres, no han fet encara cap servei. Es separen de tant en tant del cassette, i obrint-se la jupa de cuir que escassament les cobreix, mostren als seus clients els pits

ha una que sap tocar la bateria, la guitarra i l'òrgan elèctric. ¡Ha, ha, ha, l'òrgan! Però passa que tocava en conjunts d'escàndol, que ací no són conejuts, però en la seua terra ho eren. I molt.

—No veig cap xulo i m'estranya.

—No en tenim, xulos. No ens agraden. Jo tinc tres gossos i un marit, ¿per què he de tenir xulos? Ni xulos ni dro-

Margaret: «Els pits, davant la família, són impossibles d'amagar».

gues. Per ací les úniques drogues que veuràs són el tabac i el cafè. Res de xeringues, ni de SIDA. Anem sempre molt protegides, amb això —i es trau un paquet de preservatius de la butxaca.

—La policia, amb nosaltres, molt bé, com que no trafiquem amb drogues. Ens demanen el carnet d'identitat i passen. Tampoc el Forteza no s'ha ficat amb nosaltres. Potser és que no li ha donat temps, com que tenia tanta faena amb les putes...

—Escolteu, ¿la vostra família ho sap?

—La meua, no.

—Doncs, la meua, sí. Els pits són impossibles d'amagar. No podem tallar-nos-els. La família és fonamental. Si la perds, no et queda res, i ja estem bastant soles. ¿Religioses? Bé, sí. Som catòliques, la majoria que treballen ací. No anem a missa, però creiem a la nostra manera. Jo, a voltes, quan passe pel costat de la Catedral, entre i encenc una espelma a la Mare de Déu. És clar que allò que m'agradaria seria arribar a la catedral amb un ram de

flors. ¡Ai, nena, sí! M'hi veig vestida de fallera major, ¡un somni! ¡Ai, Déu meu!, quin escàndol, una fallera major transvestida... ¿Què diria de nosaltres Vicente González Lizondo? Ens estirarien dels cabells i serien capaços de portar-nos a arrossegons fins arribar al Cabanyal. ¡Ha, ha, ha...!

—¿I les dones? ¿També en vénen?

—Es clar que vénen dones, però, a mi, no m'agraden. Preferesc els machos, amb molta ch: Mach-ch-ch-chos. A part bromes, a mi el que m'agradaria seria tenir molta salut i deu milions de pessetes, per no haver de treballar mai més, que és el que més odie, fer de puta. És que la gent creu que, a nosaltres, ens agrada açò, i més de quatre haurien d'estar ací per saber que no fem açò per vici, ni perquè trobem ací la realització de la nostra vida, sinó per necessitat. Que, a mi, ben bé que m'agradaria treballar de perruquera o del que fóra, i no haver de trobar-me ací cada nit.

—¿Què feu durant el dia?

—Dormir, anar al mercat, fer la faena de casa. A les vesprades, a mi m'agrada eixir al cine. M'estime molt les pel·lícules com *La mujer del teniente francés*. Romàntiques i d'amor, com ja no passen en els cines.

—A mi, m'agrada d'amor i de comandos. Em torna boja l'Imanol Arias. De les actrius, preferesc, per damunt de totes, Charo López. La trobe ideal, divina. Té uns ulls, una boca, un cabell. ¡Ah! També passe molt de temps escoltant música, escoltant el cantant de Radio Futura, que està boníssim. De vegades, em passe el dia llegint. El *Pronto*, que diu moltes mentides i que és molt cancanero.

—¿Us agradaria tenir fills?

—¡Ai, no! Ni pensar-ho!

—Doncs, a mi, sí. M'encantaria quedar-me embarassada. Deu ser bonic, això de portar una criatura a dins teu durant nou mesos i alletar-lo després, i cuidar-lo i sentir-te necessària i donar-li el teu carinyo. ¡Ai, mira, m'ha eixit la vena sentimental!

—¿Sou felices?

—(Silenci.) No, a mi, per ser feliç, em falta tenir l'encís de Rocío Jurado, la cara d'Isabel Presley, el cos que tinc —que és un escàndol— i la veu d'Isabel Tenaille.

—¡Ai, nena, massa Isabel veig en la teua vida! Jo sí, sóc feliç. Home, m'agradaria treballar en una altra cosa i que, quan anara pel carrer, que ningú no es fixara en mi. Però, ¿qui està content amb el treball que té? ¿A qui no agradaria ser més guapo o tenir més diners?... És la vida, aquesta puta vida de carrer... □

Macau (II entrega)

En l'anterior entrega, Cleopatra, mentre discuteix amb el seu fill Marc Antoni, que utilitza els seus poders de telecinesi per atacar el personal, rep una estranya carta a través de la qual un desconegut intenta fer-li xantatge. Si la nostra heroïna rossa no viatja a Macau, on no sap què ni qui l'espera, el xantatgista anònim publicarà unes fotografies on apareix despullada.

Després d'una visita al director de cinema Simpson, amb qui Cleopatra treballa a Egipte, aquest li recomana que visite el seu advocat. Ni l'un ni l'altre, però, li facilitaran molt les coses. La rossa de la cintura divina, doncs, haurà de viatjar a Macau per veure de buscar-se la vida i solucionar l'estrany xantatge.

En el mateix bufet de l'advocat Polo, però, s'esdevé una història del tot distinta. El coronel Botafumeiro ha mort i ha deixat als seus descendents, dels quals per ara només coneixem el marquès de Palmolive, una herència que no tardarà a causar molts problemes...

